

РОБЪРТ СИЛВЪРБЪРГ КРАСОТА В НОЩТА

Превод от английски: Христо Поцаков, 2000

chitanka.info

В произведенията на Робърт Силвърбърг човек намира не само увлекателно разказана история и много нови идеи, но и на моменти — еротика. При това поднесена по един делничен спокоен начин като част от живота на героите му. Често, обаче, именно събитията свързани със секса и еротиката стават ключови за по-нататъшната съдба на героите и дори за цялата фабула.

Робърт Силвърбърг отново се оказва в ролята на новатор и през настоящата година открива нови територии в областта на научнофантастичния разказ. В тази вече установена традиция, той публикува два разказа в списанието „Ейдж Нф“, отнасящи се за близкото бъдеще на Земята, когато тя е завладяна от могъщи и деструктивни извънземни. Те могат да се присъединят към четвъртият му издаден роман на тази тема — „Денят на пришълците“. Във време, когато една такава инвазия може да бъде сведена до пародия или глупава фантазия, показвана от киното или телевизията, Силвърбърг ни връща към оригиналната сила на идеите на Хърбърт Уелс, и то с умна характеризираща техника. Би било интересно настоящата новела да се сравни с разказа на Уилям Гибсън — в нея може да се намери подобна прецизност и хладно наблюдение на детайлите. Освен това в нея косвено се подразбира симпатията на автора към човешките страдания, както и тяхното добро пресъздаване. Как да се борим, защо да се борим, когато съпротивата е безполезна?

** * **

СЛЕД ДЕВЕТ ГОДИНИ

Той беше коледно момче и се казваше Халид, по-точно Халид Убиецът на Съществата и беше първият, който вдигна ръка срещу извънземните нашественици завладели Земята само за един ден и прегазили толкова бързо нашата съпротива, така че за тях изглеждахме като мравки. Пълното му име бе Халид Халем Бърк — английско от страна на баща му и пакистанско от страна на майка му, и се беше родил на коледа — между болката на майка си и семейния срам и горест. Коледното момче не възнамеряваше да става новият Спасител на човешкия род, въпреки случайното стечение на обстоятелствата. Но бе оживял, макар и майка му да не го беше желала, а в пълнотата на времето извърши своята малка работа, малката си борба против величествените събития и презрителното завладяване на света, в който беше роден.

Да бъдеш роден на коледа е еднакво неприятно както за майката, така и за детето, поради пренаселеността от пациенти и намаления наличен персонал в болницата по това време на годината. Но преобладаващите условия в нея не представляваха изход за майка на дете с неустановен произход и неясни перспективи, което се е появило на бял свят при нещастни и неприятни обстоятелства присъщи на склад, разположен в горната част на скромен пакистански ресторант с величественото име „Хан Могул Палас“, намиращ се в Солсбъри, Англия, а това е станало през ранната сутрин на третата коледа от появата на Съществата завоеватели, пристигнали от звездите.

Солсбъри е приятен малък град, разположен на югозапад от Лондон и представлява главен център на графство Уилтшир. Той се забелязва с неговия относително добре запазен средновековен чар, с грандиозната си изящна катедрала от тринайсети век и сега най-вече с честването на праисторическия мегалитен монумент, отдалечен на осем мили от него.

И който в тъмнината преди тази коледа преживя едно от най-големите забележителни събития в дългата му история и въпреки

ранния (или напреднал) час, голяма част от жителите на Солсбъри бяха избегнали свидетелството на една грандиозна нередност.

Не само Халим Хан, собственикът на „Хан Могоул Палас“ и жена му Айша бяха заспали в леглата си. Никой от тях не проявяваше интерес към езическия монумент „Стоунхейдж“, независимо от странните неща, които се случиха с него. Същото сигурно се отнасяше и до дъщеря му Ясмина Хан, която беше на седемнайсет години и изстинала и уплашена, лежеше полугола върху непокрития под на склада на бащиният си ресторант, скрита между големи чували с леца и още по-големи с брашно, гърчеща се в ужасни болки, обладана от срама на незаконното майчинство, което я повличаше към отмъстителната сабя на гневния Аллах.

Тя беше грешница и го осъзнаваше. Нейният отпаднал, претоварен от работа и необщителен баща, който беше уморен до смърт и почти умиращ, на няколко пъти през миналата година се бе опитал да я предпази от извършването на грях и неговите последствия, говорейки с цялата сила, на която беше способен, но тя вече бе избрала да поеме риска. Само три пъти, с три различни момчета, всяко едно от тях бяло и англичанин.

Енди. Еди. Ричи.

Имена, които пламтяха като големи огньове в невралните пътеки на нейната душа.

Майка ѝ, която всъщност не ѝ беше майка, тъй като истинската ѝ беше починала, когато Ясмина беше на три години, беше Айша — втората жена на баща ѝ, здрава и безстрастна жена, която я бе отгледала и поддържаше семейството и ресторанта през всичките тези години. Тя също я беше предупредила, но в съвсем в друг аспект.

— Ти вече си жена, Ясмина, а една жена може да си позволи известно удоволствие в живота — беше ѝ заявила тя. — Но бъди внимателна.

Не бе споменала и дума за грехът, само я бе предупредила да не си навлича неприятности.

Ясмина беше внимателна или мислеше, че е такава, но очевидно не се беше получило. Затова тя се бе провалила пред Айша. Беше фалирала и пред баща си, въпреки предупрежденията му да остане непорочна и сега Аллах щеше да я накаже. Впрочем той вече я бе наказал и наказанието беше жестоко.

Тя беше открила бременността си твърде късно, а изобщо не я бе очаквала. Ясмина си мислеше, че все още е твърде млада, за да ражда бебета, защото гърдите ѝ бяха твърде малки, а устните ѝ толкова тесни — почти като момчешки. И защото при всеки от трите пъти, когато го бе направила с всяко едно от момчетата, бе вземала предпазни мерки, макар да се бе получило импулсивно, плахо и без желание — веднъж в сумрачно мазе, веднъж в захвърлен развален автобус и накрая в същия склад, където сега се намираше. Предпазните мерки представляваха хапчета, тайно купени от индуската с мазна усмивка в магазина в Уинчестер — две мънички зелени таблетки за взимане сутрин и една голяма жълта за през нощта, в продължение на пет дни. От тях толкова ѝ се повдигаше, че би следвало да си свършат работата и това би я задоволило, но не бе трябвало да има доверие на хапчета със съмнителен произход. Ясмина можеше да си го повтаря хиляди пъти, но вече бе много късно.

Първият признак се бе появил преди четири месеца. Гърдите ѝ неочаквано започнаха да напълняват и отначало това я зарадва. Тя винаги беше доста мършава, но помисли, че тялото ѝ най-после е започнало да се развива. Момчетата харесваха гърдите. Можеше да видиш как очите им проблясват, когато изследват бюста ѝ и да ги оставиш да си мислят, че не си забелязала какво правят. И тримата ѝ мимолетни любовници бяха слагали ръце върху блузата ѝ, за да ги почувстват, но само Еди, вторият, бе показал разочарованието си от това, което беше намерил.

— Това ли е всичко? — беше се учудил.

Но сега бюстът ѝ растеше и натежаваше с всяка изминала седмица, гърдите леко я наболяваха, а тъмните зърна странно изпъкнаха над гладките малки кръгове върху които се намираха. Така че Ясмина започна да се страхува, още повече, че месечният ѝ цикъл не идваше. Но той никога не бе идвал навреме. Веднъж през миналата година дойде със закъснение от месец, а тогава тя беше напълно девствена.

Отначало бяха гърдите, след това бедрата ѝ започнаха да се разширяват. Ясмина не казваше нищо за състоянието си и продължаваше да разговаря непринудено с клиентите, които я харесваха, защото беше стройна, хубавичка и вежлива, и претендираше, че всичко е наред. През нощта ръката ѝ неколккратно

се плъзгаше по момчешкото ѝ коремче и разтревожено търсеше скритият живот под изопнатата кожа. Не усещаше нищо.

Но то беше там и през ранния октомври започна да изпъква слабичък израстък, който риташе над пъпа ѝ и с всеки ден ставаше все по-голям. Ясмина започна да носи широки блузи, за да скрие новата пълнота на гърдите си и процъфтяващата ѝ закръгленост на нейния корем. Тя разшири панталоните си по шевовете и проби две нови дупки на колана си. Ставаше ѝ все по-трудно да работи — да носи тежките подноси с храна през цялата вечер и след това с часове да мие чиниите, но тя се насилваше да бъде силна. Нямаше никой друг да свърши работата ѝ. Баща ѝ взимаше поръчките, Айша бе заета с готвенето на ястията, а Ясмина сервираше храната и почистваше след затварянето на ресторанта. Брат ѝ Халит си беше отишъл, след като по време на размириците след идването на Съществата бе убил човек, защитавайки Айша от тълпа бели хора, а сестра ѝ Лейла беше толкова малка — пет годишната ѝ възраст бе безполезна за ресторанта.

Никой в къщи не коментира новият начин, по който Ясмина се обличаше. Може би те мислеха, че такава е сегашната мода. През тези ранни години на Завладяването, животът бе странен.

През тези дни баща ѝ рядко хвърляше поглед към когото и да е, той беше загрижен за пропадналия си ресторант и фалиралото му здраве, беше готов да се кланя на всекиго и през цялото време мърмореше безкрайни молитви. Беше на четиридесет години, но изглеждаше на шейсет. „Хан Могоул Палас“ нощ след нощ бе почти винаги празен, с изключение на уикендите. След като Съществата се бяха установили тук, хората не пътуваха. Вече нямаше богати чужденци, пристигащи от различни части на света, за да прекарат една нощ в Солсбъри, преди да се отправят към Стоунхейндж. Мотелите и хотелите бяха празни, същото се бе случило с повечето от ресторантите и само няколко, като този на Хан все още се бореха, за да спечелят нещо за препитание. Затова последното нещо в съзнанието на Халим Хан беше променената фигура на дъщеря му.

Колкото до нейната втора майка, Ясмина си представяше, че тя я гледа отстрани и се безпокои за нея. Но Айша не казваше нищо, така че изглежда нямаше подозрения. Тя не беше от тези, които ще си мълчат, ако подозират нещо.

Коледа приближаваше. Сега краката на Ясмина бяха подути като пънове, гърдите ѝ бяха натежали като камъни и тя се чувстваше като болна. Но това нямаше да продължава дълго за разкриването на истината, въпреки липсата на план. Ако брат ѝ Халид беше тук, тя щеше да знае какво да направи. Ала той си беше отишъл. Ясмина трябваше просто да остави нещата да се случат и да вярва в Аллах, който щеше да я накаже, макар че бе по-добре Той да ѝ прости и да бъде милосърден.

В коледната вечер клиенти бяха запазили четири маси. Беше изненадващо да бъде толкова заета, след като повечето от англичаните предпочитаха да вечерят в къщи. По средата на вечерта Ясмина мислеше, че ще падне и ще изпусне подноса си, пълен с пилешко „бириани“, овнешко „виндалу“ и кебап „боти“, като ги изсипе на пода. Успя да издържи, но час по-късно беше напълно отпаднала и с треперещи колена се вмъкна в коридора между кухнята и кофата за боклук, където никой не можеше да я види. Тя се сви там — замаяна, изпотена, пъшкаща и с чувство на повръщане. Усещаше, че трепери, странни спазми преминаваха по предната част на тялото ѝ и бедрата ѝ, които не престанаха и след като остави подноса на кофата за боклук.

Щеше да се случи тази нощ, мислеше си тя. И за хиляден път прекара през съзнанието си сметките, които беше направила през тази седмица: двайсет и четвърти декември без девет месеца правят двайсет и четвърти март, следователно Ричи Бърг е бащата. Поне беше този, който ми достави удоволствие.

Енди беше първият и Ясмина не можеше да си спомни неговата фамилия. Беше бледен и слаб особняк с измамна усмивка, който във влажната лятна нощ след шестнайсетия ѝ рожден ден, когато ресторантът беше затворен, защото баща ѝ беше постъпил в болница и оттогава бяха започнали грижите му, я бе поканил на танци, придружени от няколко пинти кафява бира, а по-късно ѝ каза, че следва специален купон с приятели в някаква къща и тя също е поканена. Обаче това не се оказа купон, а занемарено мазе с гадна миризма, като леговище за размножаване. Ръцете на Енди чевръсто бродеха под блузата ѝ и между краката ѝ, после панталоните ѝ се смъкнаха и нещо твърдо и дълго изникна от него, плъзна се в нея и бързо-бързо, само за няколко момента главата му задъхано потръпна до бузата ѝ и това беше всичко. Тя мислеше, че като за първи път това ще

й причини болка, но не почувства нищо, а удоволствието липсваше. Следващият път, когато срещна Енди по улицата, той почервеня и й намигна, но не й каза нищо, а после не обмениха ни дума.

През есента след това беше Еди Глосоп, оня, който беше намерил гърдите й за незадоволителни и беше й го казал. Големият широкоплещест Еди, който работеше за един търговец на месо и проявяваше находчивост в световно известното си поприще. Беше стар, почти на двацет и пет години. Ясмина отиде с него, защото предполагаше, че ще получи удоволствието, което не се бе получило с Енди. Но след като отидоха в полуизгорелия автобус, захвърлен встрани от пътя към Шафтсбъри и тя легна на пътеката между седалките, той се просна върху най-горната част на тялото й и само пъхтеше. Нещото му отдолу бе по-голямо от това на Енди и когато го вкара в нея доста я заболя, а тя се почувства доволна, че не й е за първи път. Но желаше да не го направи до края.

В онази странно топла нощ през март, когато всички от семейството бяха заспали в апартамента на долния етаж, тя го направи с Ричи Бърг в склада на горния. Ясмина стъпваше на пръсти по стъпалата, докато Ричи се катереше отвън по водосточната тръба, за да се промъкне през прозореца. Висок, жилав и елегантен, който свиреше толкова добре на китара и пееше, и който разправяше на всеки, че един ден Съществата ще понесат генерално поражение във войната и ще бъдат изтрети от лицето на Земята. Той беше чудесен любовник. Ясмина остана по блуза, тъй като и да я беше махнала, гърдите й нямаше да му бъдат от полза. Ричи я целуваше и галеше с ръце, както й изглеждаше в продължение на часове и тя се ужаси, че могат да бъдат открити, така че пожела той да се заеме със същественото и проникването му в нея й се стори като влизане на смазана метална стрела, която се плъзгаше във вътрешността й и се движеше така лесно — един след друг деликатни тласъци, отново и отново, докато чудесното пулсиране се пренесе в нея и тя изригна от удоволствие, стенойки толкова силно, че Ричи трябваше да положи ръка върху устата й, за да не събуди някой.

Това беше времето, когато бебето бе направено, не можеше да има съмнение. През целия следващ ден Ясмина мечтаеше да се омъжи за Ричи и да го има в обятията си през нощите на целия си живот. Но в края на онази седмица, той изчезна от Солсбъри — някой каза, че е

избягал, за да се присъедини към тайна нелегална армия, която ще насочи ударите си против Съществата. И никой повече не чу нищо за него.

Енди. Еди. Ричи.

Сега тя отново се намираще в склада, смъкнала панталоните си, но с голяма лъснала подутина на корема си, който ѝ изпращаше агонизиращи послания и срам, разтърсващи тялото ѝ. Единствената ѝ завивка бе прост тъкан чаршаф, който вонеше на разлято по него готварско масло. Около полунощ нещо в нея се бе спукало и околоплодната ѝ вода изтече. Беше се случило докато се влачеше по стълбата, за да изчака ужаса на най-голямото нещастие през нейния живот и края на събитията. Контракциите идваха все по-често, като малки земетресения в нея. Може би беше два или четири часа през нощта. Колко дълго щеше да трае? Още един час или може би още шест? Дванайсет ли?

Да стане ли по-отстъпчива и да повика Айша?

Не, не. Нямахте да има смелостта. През ранната нощ гласовете от улицата достигаха до нея. Звук на стъпки. Беше странно да викаш и да се разхождаш по улицата толкова късно. Коледното пируване не бе обичайно за нощ като тази. Беше трудно да се разбере за какво говорят, но извън разбъркания говор се чу достатъчно ясно:

— Извънземните! Те са разрушили Стоунхейдж и са го отнесли надалече!

— Хващай товарната кола, Чарли, да отидем там и да видим!

Да разрушиш Стоунхейдж. Странно, много странно. За какво са го направили? Ясмина се чудеше, но болките ѝ станаха толкова големи. Е, точно сега не беше способна да мисли за Стоунхейдж, нито за Съществата, които по някакъв начин бяха свалили от власт непобедимия бял човек, и само с мигане на окото си бяха започнали да управляват света. Нищо друго не я интересуваше, освен събитието, което я очакваше и пламъците изгарящи мозъка ѝ, както и вълнуването на корема ѝ — неумолимите движения предвестяващи зората.

Това беше нещо.

— Хвала на Аллах, Повелителя на света, Милостивият и Щадящият — мърмореше тя боязливо. — Не е добре без Аллах и Мохамед, Неговия пророк.

И отново:

— Хвала на Аллах, Повелителя на света.

И отново.

И отново.

Болката беше ужасна и я разкъсваше широко разтворена.

— Абрахам, Исак, Ишмаил! — стенеше и НЕЩОТО започна да се движи спираловидно във вътрешността ѝ, като тирбушон, оставящ гореща следа в нейната плът. — Мохамед! Мохамед! Мохамед! Не е добре без Аллах! — избликваха думите ѝ, вече не толкова боязливо. Колко добри бяха те, ако не бяха в състояние да я спасят? Нека Мохамед и Аллах да го направят, ако действително съществуват, за нея невинната и неуката, чиито живот просто започваше. И внезапно, като огнено копие разкъсващо вътрешностите ѝ сякаш щеше да спуска бедрените ѝ кости, в съзнанието ѝ се отприщи поток от други имена — Мойсей, Соломон, Исус, Дева Мария, дори позабравените индуски Шива, Кришна, Шакти и Кали — тя се надяваше всеки от тях да може да ѝ помогне, който и да е, който и да е, който и да е...

Тя изпищя три пъти — къс остър и пронизителен писък.

После почувства ужасно вътрешно извиване и бебето се измъкна от нея изненадващо бързо. Последва го поток от кръв, която като червена река се разливаше по нещата ѝ и не спираше да блика.

Ясмина разбра, че е тръгнала към смъртта.

Беше се случило нещо несправедливо. Бе излязло от нейните вътрешности, а тя трябваше да умре. Беше ѝ абсолютно ясно. Само няколко момента след раждането я обхвана някакво зловецко спокойствие. Нямахте сили за повече писъци или дори да погледне бебето. То беше някъде отдолу, върху постланите на пода неща. Тя легна по гръб, в растящата локва от кръв и пот. Вдигна ръце към тавана и ги отпусна, за да стисне твърдите си, наляти с мляко гърди. Не назова отново свещените имена. Трудно можеше да си спомни дори своето собствено.

Ясмина ридаше тихо. Тя трепереше и се опитваше да не се движи, защото с това сигурно щеше да влоши кръвоизлива.

Измина един час, а може би седмица или година.

След това изпълнен със силна болка глас се разнесе в тъмнината над нея:

— Какво се е случило, Ясмина? О, Боже мой, Боже мой, Боже мой! Твоят баща ще умре!

Беше Айша. Наведена над нея я поглъщаше с поглед. Силната ѝ ръка повдигна главата ѝ и я насочи към топлите си майчински гърди.

— Можеш ли да ме чуеш, Ясмина? О, Ясмина! Боже Господи, Боже Господи! — зави с горестен глас, който изригваше от гърлото ѝ, като гейзер от земята. — Ясмина! Ясмина!

— Къде е бебето? — попита родилката със слаб глас.

— Тук е, можеш ли да го видиш?

Ясмина не виждаше нищо, освен червена мъгла.

— Момче ли е? — попита тя изтощено.

— Да, момче е.

В неясното петно на замъгления ѝ поглед помисли че видя нещо малко и розово-кафяво, оцапано, което лежеше неподвижно в ръцете на втората ѝ майка. Мислеше, че дори чува плача му.

— Искаш ли да го подържиш?

— Не, не — отвърна Ясмина с ясното чувство че си отива, последните ѝ сили я напукаха. Беше закотвена към света с тънка нишка.

— Той е здрав и чудесен — каза Айша. — Прекрасно момче.

— Тогава съм много щастлива — рече Ясмина, борейки се с последни сили. — Името му е Халид. Халид Халем Бърк.

— Бърк ли?

— Да. Халид Халем Бърк.

— Това ли е фамилията на баща му? Бърк ли?

— Бърк. Ричи Бърк — отвърна с последни сили и произнесе фамилията по букви.

— Кажи ми къде живее този Ричи Бърк, ще го хвана. Срамно е да раждаш в тъмнината на това помещение! Защо никога не ми каза нищо? Защо си се крила от мен? Щях да ти помогна. Щях...

Но Ясмина Хан вече беше умряла. През мръсното стъкло на склада проникна първият лъч на светлината на утрото. Коледата беше започнала.

На осем мили от Стоунхейдж Съществата бяха завършили нощната си работа. Три от извънземните внушителни същества надзираваха човешката бригада, която с помощта на пистолетоподобни ръчни апарати, излъчващи виолетова светлина бяха изтръгнали всяка една от древните плочи на мегалитния монумент, брулени в равнината на Солсбъри в протежение на хиляди години и това бе станало като в

игра с японски пръчици. И всички те трябваше отново да бъдат пренаредени в положението, в което са били в друг каменен кръг от огромни пясъчни блокове, който стана в две паралелни редици с посока от север към юг; второстепенния вътрешен кръг от сини плочи беше преместен, за да формира равноностранен триъгълник, а дългия шестдесет фута каменен блок, който стоеше във формацията, която хората наричаха „Олтарен камък“ беше издигнат в изправено положение и пренесен в центъра ѝ.

Тълпата от около две хиляди души, която се бе събрала от близките градове, наблюдаваше през нощта, разбира се от благоразумно разстояние, осъществяването на необяснимия проект. Някои от присъстващите бяха вбесени, някои изненадани, някои индиферентни, а други очаровани. Развиха се много теории около случката и всяка една бе толкова добра, колкото другата — нито по-добра, нито по-лоша.

СЛЕД ШЕСТНАДЕСЕТ ГОДИНИ

Ако знаете какво гледате, все още може да видите призрачния надпис на предната врата на бившия ресторант, очертанията на думите в златен цвят „Хан Могул Палас“. Старата му полюшкваща се табела, която се клатеше над вратата с измамен надпис, вътре бяха разхвърляни спукани купички и изоставени тенджери за задушаване, както и счупени глинени съдове.

Ресторантът отдавна си беше отишъл, бе станал жертва на Великата Епидемия, която Съществата бяха пуснали да се скита по света, като предупреждение за завладените от тях хора, опитали се да атакуват техен лагер. Половината от населението на Земята беше измряло, а останалата половина трябваше да бъде научена допълнително да не дава убежище на бунтовни помисли. Бедният опечален Халим Хан също си беше отишъл. Човекът с кафява кожа, който работейки в хотелите „Лайън“ и „Юникорн“ като мияч на чинии, за десетина години бе успял да спести пет хиляди паунда от заплатата си и ги беше използвал по време на царуването на кралица Елизабет в Англия, влагайки ги в непретенциозен малък ресторант, което щеше да спаси него и семейството му от абсолютното отчаяние и мизерия. Четири дни, преди епидемията да поразии Солсбъри, Халим беше умрял. Но дори и заразата да не го беше убила, това щеше да свърши туберкулозата, намерила подслон в него. Или позорната скръб от безчестието на дъщеря му Ясмина, която по коледа, четири седмици преди настъпването на Епидемията, бе родила дете в склада на горния етаж на ресторанта и беше умряла, а копелето бе син на дългокракото английско момче Ричи Бърк, бъдещ изменник и колаборационист.

Три месеца след настъпването на Епидемията и два дни преди шестия си рожден ден, малката дъщеря на Халим — Лейла, също беше умряла. По-големият брат на Ясмина — Халид, почти две години преди това беше изчезнал. Беше по времето, което сега е известно като Неприятностите. През един съботен следобед банда от дългокоси хулигани решиха да излеят яда си, натрупан от завоеванието на Земята

върху оживеното пакистанско ресторантче, разположено на една от градските улици и когато Халид придружаваше Айша на връщане от пазара, те го пресрещнаха и започнаха да му правят оскърбителни забележки. Той им отвърна яростно и беше пребит до смърт.

От цялото семейство остана само Айша — втората неуморна съпруга на Халим. Тя също се бе разболяла по време на Епидемията, но бе издържала на страданията и бе оживяла — по каквито и да било причини, това беше цената в този променен и унижен свят. Но за нея беше трудно сама да се оправя с ресторанта, освен това три четвърти от населението на Солсбъри беше починало от Епидемията и остатък му не се нуждаеше от някакъв пакистански ресторант.

Айша намери други неща за вършене. Тя се настани да живее в няколко стаи в постепенно разрушаваща се сграда, която се намираще зад ресторанта и успяваше да се препитава във времената, когато националната валута изчезна, за да се замени с нов тип пари, които циркулираха в страната, заедно с множество импровизирани неща. Тя се занимаваше с пране и чистене на тези хора, които все още се нуждаеха от нейните услуги. Приготвяше храна и за по-възрастни хора, които бяха твърде немощни, за да се справят сами. След това, когато името ѝ излезе в работната лотария, прекара известно време във фабриката, направена от Съществата в града, преплитайки тънки цветни жички в сложни механизми, чиито цели, естествено никога не бяха разбрани от нея.

И докато работата ѝ с тези неща не беше достижима за нея, самата тя бе достижима за шофьорите на камиони, които преминаваха през Солсбъри и които разперваха мускулестите си неща в замяна на торбичките с храна, бартерно предоставени от корпорацията, в която работеха, представляващи нова версия на парите, които трябваше да получават. Това не беше нещо, избрано да го направи, ако имаше избор. Но тя не беше избрала инвазията на Съществата, нито самотното мъчение на Ясмина в склада на горния етаж и нямаше с кого да се посъветва за всички тези неща. Айша трябваше да яде, за да оживее, така че тя продаваше себе си когато можеше на шофьорите на камиони и това беше всичко.

Защо имаше смисъл да оцелееш, защо тя се безпокоеше и тревожеше в свят загубил значение и надежда? Може би заради самото оцеляване, заложено в нейните гени или най-вече, защото не беше

съвсем сама в този свят. Извън претърпялото ѝ катастрофа семейство, тя бе останала с дете, което трябваше да гледа — внукът на доведената си дъщеря — бебето Халид Халем Бърк. Детето на срама. Той също бе оцелял от заразата на Епидемията. Това също беше една от малките и грозни иронии, в процеса на реализацията ѝ от Съществата, в света, в който едно почти шестмесечно дете не можеше да сключи споразумение с тях. И което доведе до огромна популация от бебета без родители.

Халид Халем Бърк беше здрав. Независимо от лишенията през тези печални години, недоимъка на храна и гориво, избухването на малки войни и болести при които можеше да се помисли за изчезване на расата, той израсна силен и здрав, такъв беше през цялото време. Притежаваше издръжливостта на майка си и дългите крака на баща си, с тяхното танцьорско изящество. При пръв поглед изглеждаше очарователен. Кожата му беше златистокафява, очите му бляскаха в синьо-зелено, а косата му бе гъста и къдрава, с чудесен бронзов цвят; изобщо в него се наблюдаваше великолепен евроазиатски нюанс.

В живота си Айша бе претърпяла много скръб и загуби, той представляваше за нея прекрасен фар, който осветяваше тъмата пред нея.

Истинските училища вече не съществуваха. Айша преподаваше на малкия Халид най-доброто, на което беше способна. Не бе ходила много на училище, но знаеше да чете и пише. С изпросени и взети на заем книги, тя се опитваше да го научи на същото. После намери една жена, която знаеше аритметика и направи уговорката тя да го подготвя срещу почистването на подовете на жилището ѝ. Свърза се също така и със стар човек, който знаеше Корана и тъй като бе дълбоко религиозна жена, започна да изпраща Халид при него веднъж седмично, за да се запознае с Исляма. Момчето бе наполовина мюсюлманин, но Айша не поемаше отговорност за останалата му християнска половина и не можеше да си позволи той да навлезе в света като безверник. Самата тя бе убедена, че някъде, НЯКЪДЕ, съществува Бог, познат като Аллах, състрадателен и милостив Бог, на когото подчинението бе задължително и пред когото хората щяха да се изправят в деня на Страшния Съд.

— Ами Съществата? — попита я веднъж Халид, който вече бе навършил шест години. — Те също ли ще бъдат съдени от Аллах?

— Съществата не са хора. Те са джинове.

— Аллах ли ги е създал?

— Той е направил всички неща по Земята и Небесата. Създал е хората от грънчарска глина, а джиновете от бездимен огън.

— Но Съществата разпростряха над нас нечестивия. — Защо Аллах прави лоши неща, щом той е милосърден Бог?

— Съществата са зли — отвърна Айша с известна неловкост, съзнавайки, че по-мъдрите глави от нея, напразно са се мъчили да разрешат този въпрос. — Но те не са нечестиви, а само са инструменти на Аллах.

— Кой ги е изпратил при нас, за да правят злини? — попита Халид. — Що за добрина е тази, която стоварва лоши неща върху Собствените му хора, а Айша?

Тя се намираще отвъд дълбочината на разговора, но беше търпелива с него.

— Неведоми са пътищата на Аллах, Халид. Той е Единствения Бог и не можем да го съдим. Ако Той е имал причина да ни изпрати Съществата, ние нямаме право да питаме.

— Изпрати ни също смърт, глад и болести — мислеше тя. — И английски момчета, които убиха Халид на улицата, дори английско дете, което постави в корема на майка му и после то се роди. Аллах изпрати всичко това в нашия свят.

Но после си припомни, че ако Ричи Бърк не се бе вмъкнал дебнешком в къщата ѝ, за да спи с Ясмина, сега, в този момент пред нея нямаше да стои това чудесно дете. И понякога каква добрина можеше да се появи пред злината. Какви сме ние, та да изискваме нещо от Аллах? Може би дори Съществата са били изпратени ултимативно за наше добро.

Може би.

До този момент нямаше никакви новини за бащата на Халид. Предполагаше се, че той беше избягал, за да се присъедини към армия, която се бореше със Съществата, но Айша не беше чувала, че някъде по света съществува такава.

Впоследствие, не много дълго след седмия си рожден ден, след като се завърна от следобедните уроци по изучаване на Корана, които всеки четвъртък се провеждаха в дома на стария Искандер Мустафа Али, Халид завари в къщи непознат бял човек, който стоеше в стаята

заедно с баба му — беше мъж с голяма купчина разбъркани къдрави светли коси на главата си и ъгловато, почти лишено от плът лице, върху което светеха две хладни и сурови синьо-зелени очи, които го гледаха като някаква маска. Кожата му бе толкова бяла, че момчето се почуди дали той има кръв в тялото си. Цветът ѝ изглеждаше почти тебеширен. Странният бял мъж беше седнал на стола на баба му, а тя самата изглеждаше странно нервна, Халид никога не я бе виждал такава — с блестящи капчици пот по челото си и присвити в тънка линия устни.

— Знаеш ли кой съм аз, момче? — каза белият мъж, после се облегна на стола и кръстоса крака — бяха най-дългите, които Халид беше виждал.

— Как би могъл да знае? — отвърна баба му.

Белият мъж я погледна и каза:

— Нека да го направя, ако нямаш нищо против.

Той се обърна към Халид и продължи:

— Ела тук, момче и застани пред мен. Не си ли един малък красавец? Как се казваш, момче?

— Халид.

— Кой те кръсти така?

— Майка ми, тя е починала. Кръстен съм на чичо си, който също е умрял.

— Защо по дяволите толкова хора са измрели, като би трябвало да бъдат живи? Но както и да е, Халид, аз се казвам Ричи.

— Ричи — повтори Халид с присвит глас, защото вече бе започнал да разбира разговора.

— Да, Ричи. Чувал ли си някога за човек с име Ричи? За Ричи БЪРК?

— Това е моят баща — почти прошепна Халид.

— Точно така. Този юнак заслужава голяма награда. Не само красив, но и интелигентен! Добре, какво друго някой би трябвало да очаква? Тук съм, момчето ми, аз съм твоят дълго изгубен баща! Ела тук и ме целуни!

Халид неуверено погледна към Айша. Лицето ѝ все още блестеше от пот и бе много бледно. Изглеждаше като болна. След няколко мига, тя кимна съвсем слабо.

Той направи половин стъпка към мъжа, който беше неговия баща, а той от своя страна го хвана грубо за китката на ръката му, издърпа го нагоре и го притисна към себе си. Халид не го целуна истински, по-скоро се отърка в бузата му. Контактът с четинестата й повърхност беше болезнен за момчето.

— Така, момче, върнах се, както виждаш. Прекарах далече седем мизерни гладни години, но се върнах и възнамерявам да живея с теб като твой баща. Можеш да ми казваш „тате“.

Халид се вторачи в него зашеметено.

— Давай, кажи го! Кажи: „Много съм доволен, че се завърна, татко“.

— Татко — произнесе трудно Халид.

— И останалото, ако обичаш.

— Толкова съм доволен... — запъна се момчето.

— Че си се върнал.

— ... че си се завърнал...

— Татко.

— Татко — повтори Халид колебливо.

— Ти си добро момче, разбрах го лесно. Кажи ми, мислил ли си за мен, докато си пораствал?

Халид отново отправи поглед към Айша, а тя скришом му кимна.

— Да, и тогава, и сега — отвърна детето с дрезгав глас.

— Само сега ли или тогава? Това ли е всичко?

— Сега едва ли някой има баща. Но когато срещях някого с такъв, мислех за теб. Чудех се къде се намиращ. Айша ми каза, че си воювал против Съществата. Наистина ли си го правил, татко? Наистина ли си се сражавал против тях? Убил ли си някое?

— Не ми задавай глупави въпроси. Кажи ми, момче, ще носиш ли името Бърк или оставаш Хан.

— Бърк. Халид Халем Бърк.

— Казвай ми „сър“, когато не се обръщаш към мен с „татко“. Кажи: „Халид Халем Бърк, сър.“

— Халид Халем Бърк, сър. Татко.

— Или едното, или другото. Не двете заедно.

Ричи Бърк стана от стола, разгъвайки частите на тялото си. Все по-високо и по-високо и по-високо. Той беше невероятно висок и твърде слаб. Голямата му височина акцентираше върху неговата

стройност. Халид, макар и висок за неговата възраст, изглеждаше пред него като джудже. В мислите му се промъкна съмнението, че баща му не е съвсем човек, а по-скоро демон или дори джин, който се е измъкнал от бутилката си, като в приказката, която Мустафа Али му беше разказал. Трябваше да запази тези мисли за себе си.

— Добре — каза Ричи Бърк. — Да бъде Халид Халем Бърк, харесвам го. Един син трябва да притежава фамилията на баща си. Но не и частта Халид Халем. От сега нататък твоето име ще бъде Кендъл или Кен за по-кратко.

— Моето име е Халид...

— ... името на чичо ти, да. Но той е мъртъв. Всъщност всеки е мъртъв, Кени. Кендъл Бърк е добро английско име. Дори Кендъл Хамилтон Бърк. Така ли е, момче? Колко е красиво! Ще те науча на няколко неща, ще го направя. Ще направя от теб мъж.

ТУК СЪМ МОМЧЕТО МИ, АЗ СЪМ ТВОЯТ ДЪЛГО ИЗГУБЕН БАЩА!

Халид никога не знаеше, какво означава да имаш баща и никога не бе проучвал такава идея, дори никога не беше изпитвал ненавист към такова изследване, защото Айша по принцип беше спокойна и стабилна в душата си, и приемаше стабилните личности без да изразходва ценна енергия за да мрази каквото и да е, а той бе обвързан с нея в това отношение. Ричи Бърк, който бе започнал да го учи как да се отнася с баща си, го бе накарал да долови какво означава да мразиш.

Ричи се нанесе в спалнята, която по-рано беше на Айша, а самата тя се пренесе в бившата стая на Ясмина. Тя отдавна беше запусната и занемарена, но те я почистиха, преследвайки паяци и заковавайки дъски по пода, които се бяха измъкнали от него. Айша премести там дрехите си и постави на шкафчетата снимки в рамки на бившето си починало семейство, които по-рано се намираха в спалнята, след това драпира две сарита, които никога преди това не бе обличала и ги окачи на оголената стена, чиято боя бе започнала да се лющи.

Беше от странно по-странно Ричи да живее с тях.

Бе нещо като всеобщ катаклизъм или ужасяващо нахлуване на извънземна форма, която по някакъв начин изглеждаше като ударът на Съществата при тяхното пристигане.

През повечето от дните, той се намираше извън къщи. Работеше в близкия град Уинчестер, пътувайки насам и натам в малка кафява

кола от времето предшестващо Завоеванието. Халид никога не бе ходил в Уинчестер, нито пък майка му, независимо от хапчетата, които можеше да закупи там, за да предизвика абортирането му. Халид не бе излизал от Солсбъри, нито бе стигал до Стоунхейдж, който сега се бе превърнал в център на дейността на Съществата и вече нямаше туристически вид. Само някои от хората в Солсбъри пътуваха през тези дни. Малко от тях притежаваха автомобили, основно по причина на добиваното количество нефт, изпълнено с трудности, но Ричи изглежда нямаше такива проблеми.

Понякога Халид се чудеше с какво точно се занимава баща му в Уинчестер, но го попита за това само веднъж. Думите едва се измъкнаха от устата му, след като дългата ръка на баща му се изви и го удари по лицето, разцепи долната му устна и покапалата кръв се разля по брадичката му. Халид смаян бе наблюдавал действието му, никога досега баща му не го беше удрял, това не се беше случвало.

— Длъжен си да не ме питаш за това отново! — каза той, изправен насреща му като планина, а студените му очи бяха станали още по-студени, обзети от ярост. — Какво правя в Уинчестер не е твоя работа, нито на когото и да е друг, слушаш ли ме момче? Това е мой личен въпрос. Мой собствен.

Халид изтри долната си устна и се вгледа в баща си с чувство на озадаченост. Болката от зашлевяването не бе толкова голяма, но изненадата и шока от нея отекна в съзнанието му. А озадачеността от нея щеше да остане и в последствие.

Той никога повече не попита за бащината работа, но Ричи с чудесна последователност продължаваше да го удря, изглежда, че чрез боя изливаше яда си. И беше трудно да се предскаже какво би могло да го раздразни. Може би едно от нещата бе всяко нарушение на уединението му. Веднъж, докато говореше с баща си в спалнята му за кървава битка между две момчета, Халид без да помисли прекара ръка по китарата му, която стоеше окачена на стената до леглото и тя леко издрънка, а това бе нещо, за което бе желал от месеци. Преди звукът от издрънчването да замлъкне, Ричи отпусна ръка и гърбът на момчето се удари в стената.

— Дръж мръсните си пръсти далече от този инструмент, момче — изръмжа баща му.

Друг път го шамароса заради разлистената книга, която Халид бе оставил на масата в кухнята, на която имаше снимки на голи жени; следващия път беше поради по-дългото му задържане около него, докато той се бръснеше пред огледалото. Така че момчето се научи да спазва определена дистанция спрямо баща си, но и поради тази причина получаваше плесници, които по същество бяха безпричинни. Ударите бяха толкова тежки, колкото и този, който бе получил за първи път, но никога не предизвикаха в него първоначалния шок, макар че си оставаха удари. Халид тайно ги складираше в една от тайните части на душата си.

Когато веднъж Айша случайно закъсна с вечерята, Ричи също случайно я удари — дали защото често подправяше овнешкото с къри или за нещо, с което му противоречеше. За Халид случилото се бе повече от шок, повече от това, да получиш плесница, защото някой бе посегнал с ръцете си към Айша.

Това се случи за първи път докато вечеряха, на масата до Халид се намираше голям извит нож и той можеше да го забие някъде, докато това бе невъзможно за Айша; желанието му се намираше някъде по средата между унижението и болката, изпращащи послания чрез горящите му очи, а той знаеше, че изобщо не трябва да го направи. Така че успя да контролира себе си, дори след всеки следващ удар на Ричи. Беше умението, което притежаваше, което по заобиколен път бе наследено заедно с търпеливостта му, от азиатските му прадеди, които никой не е познавал по време на дългото им съществуване и от които произхождаше. Живеейки с Ричи под един покрив, дневната им връзка даваше възможност да доразвие уменията си и да ги доведе до деликатно изкуство.

Баща му изглежда нямаше много приятели, поне такива, които да посещават къщата. Халид се запозна само с трима от тях.

Единият, който понякога идваше, се казваше Арч. Беше стар човек със сиви къдрици, които падаха върху плешивата му глава. Той винаги носеше бутилка уиски, после заедно с Ричи се затваряха в стаята му, провеждаха разговори на нисък глас и пееха дрезгави песни. На следващия ден Халид намираше празната бутилка, захвърлена в коридора на етаж. Той събираше всички като нея и ги подреждаше в редици всред останките на ресторанта пред къщата, без дори да знаеше защо го прави.

Другият мъж, който идваше се казваше Сид, беше с плосък нос, учудващо дебели пръсти и излъчваше лоша миризма, която Халид помирисваше с носа си дори и на следващия ден. Веднъж, когато Сид отново беше дошъл на гости, а Халид се канеше да заспива, момчето чу как Ричи повика Айша да влезе в стаята му и след като тя го направи, той шумно тръшна вратата след нея. Той никога не я попита за това, дори и когато тя се намираше в неговата стая. Някакъв инстинкт му подсказа, че още не му е дошло времето.

У тях също идваше и една жена на име Уенди. Беше висока, мършава и твърде плоска, с дългнесто като на кон лице, около което се спускаха сплъстени кичури от червеникава коса и с много лоша кожа. Тя веднъж дойде на вечеря, а Ричи бе предупредил Айша да пригответи агнешко и телешко по английски маниер, без да им слага пакистански подправки и къри. След като се нахраниха, Ричи отведе Уенди в стаята си и през остатъка от вечерта повече не се показаха. Чуваха се звуци на китара и смях, после от там се разнесоха ниски крясъци, стонове и сумтене.

По време на едно от следващите посещения на Уенди, Халид се засече с нея посред нощ по пътя към банята. Срещна я напълно гола в коридора, а тя изглеждаше като дълъг бял призрак, окъпана в лунните лъчи. Освен в списанията на Ричи, той никога досега не бе виждал гола жена, но я изгледа спокойно, с очакващо изражение на лицето си, което може би показваше някаква изненада, но бе достатъчно овладяно след появата на баща му. Той я огледа студено, очите му се придвижиха нагоре по тънките ѝ крака, които се издигаха над пода, докато стигнаха до момента, в който се заковаха в любопитния триъгълник от сплъстени косми подобни на вълна, намиращ се под плоския ѝ корем, после продължиха да се изкачват към малките кръгли гърди, щръкнали встрани от гръдния ѝ кош и стигнаха до лицето ѝ, което в лунната светлина придоби неочаквани черти на внушителна красота, докато винаги преди това Халид го бе смятал за грозно. Тя не изглеждаше разсърдена от случилото се. Усмихна се и му намигна, после почти кокетно протегна ръка и я прекара по разпилените му коси и му отправи въздушна целувка, докато се отправяше към банята. Това бе единственият път, когато някой свързан с Ричи се беше държал любезно с него и който изобщо го бе забелязал.

Но живота му с Ричи не винаги беше така противен, той съдържаше и някои добри аспекти.

Един от тях бе придобиването на повече сила и енергия, която Халид можеше да нарече възмъжаване, ако не бе в състояние да употреби която и да е друга дума. Той бе прекарал целия си кратък живот всред хора, свикнали да навеждат глави и да служат с войнишка покорност, такива като търпеливата трудолюбива Айша, която приемаше това, което ѝ се дава и никога не се оплакваше, както и съсухреният стар Искандер Мустафа Али, в чиито разбирания Аллах определяше нещата и никой нямаше избора да протестира, а също така и стиснали устните си, спокойни граждани на Солсбъри, преживели Завоеванието и Великата Тишина, когато извънземните бяха изключили всички електроцентрали по света, а после пристигнаха Грижите и Заразата, които бяха приготвени да бъдат твърде английски, преди да последва какъвто и да е друг ужас.

Ричи беше различен, в него липсваха парченцата на пасивността.

— Ние оформяме живота си по начина, по който искаме да бъде, момче — повтаряше той отново и отново. — Ние сами написваме собствената си история. Всичко това е не повече от едно кърваво телевизионно шоу, не можеш ли да го разбереш Кени?

За Халид това бе стряскаща новост — всеки да може да има контрол над собствената си съдба: да бъде в състояние да казва „до този или до онзи край“ или „не точно сега“, да прави други неща, които би желал да направи, само да се протегне и да ги вземе в ръце. Халид не желаше нищо. Но идеята да направиш нещо, само ако го иска, беше очарователна.

По онова време грапавостите в характера на Ричи — да те наругае набързо, да получиш ритник от него или да те шамароса, когато е пил малко повечко, бяха ритмично очарователни. Но той често сядаше с него, свиреше на китарата си и го учеше да запомня текстовете на различни песни, дори го окуражаваше да пее заедно с него, а Айша не искаше да знае за това. За Халид пеенето бе нещо смешно, а в живота му нямаше много смях. От своя страна Ричи бе извънредно горд от външният му вид и пъргавостта му, най-вече от атлетичната му фигура и често се хвалеше с тях, нещо, което преди това не бе правила дори Айша. Халид разбираше, че Ричи се гордее с него и бе благодарен за това.

Баща му понякога го извеждаше зад сградата и му показваше как да хвърля или улавя топка, и как да я ритне по различни начини. Понякога на игрището в покрайнините на града се провеждаха мачове по крикет и когато Ричи участваше в някой от тях, той вземаше Халид със себе си, за да го гледа. След това в къщи му показваше как да държи батата и как да пази крикет вратичката.

По онова време имаше и возене с кола, не се случваше често и беше велика привилегия. Понякога, в някоя слънчева неделя Ричи казваше:

— Кени, юначага, хайде да направим по някое кръгче с таратайката!

И те обикаляха безцелно из околностите на града, често пъти по някой спокоен второстепенен път, а Халид се чудеше и се заплесваше по този нов свят, който се откриваше извън града. От блясъка и великолепието на покрайнините на Солсбъри, главата му чудесно се зашеметяваше. Смекчаващите обстоятелства около поведението на Ричи парираха появата на омраза и оправдаха присъствието му в неговия дом. Разбира се не много. Само някои от тях.

СЛЕД ДЕВЕТНАЙСЕТ ГОДИНИ

Веднъж Ричи го взе със себе си и го откара до Стоунхейдж. Или близо до него, което сега се позволяваше на човешките същества. Беше през годината, когато Халид бе навършил десет години и беше имал специален рожден ден.

— Виждаш ли нещо всред полето, момче? Виждаш ли тези големи камъни? Изградени са от банда необразовани педерастаи, които са се намазвали със синя боя и дивашки са танцували през нощта. Знаеш ли момче какво означава „в посока противоположна на движението на слънцето“? И аз не бих могъл да си го обясня. Да танцуваш гол посред нощ, подскачайки около филанкишията, докато в същото време други диваци са се скупчили над големия олтарен камък и принасят в жертва някаква девственица. И всичко това се е случвало преди хиляди години. Давай да се махаме, след като вече сме хвърлили поглед на камънаците.

Халид се вглеждаше втренчено в огромните сиви каменни парчета, застанали един срещу друг в редици и в малките сини, образуващи триъгълник с големия камък, изправен в центъра му. Имаше и други каменни плочи, които лежаха напречно върху сивите грамади. Цялото съоръжение бе обградено от червенозелена светлина, чиято прозрачна завеса се причиняваше от скрити в терена отвори, с дълбочина около два човешки ръста. Защо някой си бе пожелал да изгради такова нещо? Изглеждаше като огромно похабяване на труд и енергия, както и прахосано време.

— Надявам се да разбираш, че това, което виждаш сега, преди не изглеждаше така. Когато съществата пристигнаха, те промениха цялата сфера на дейност, свързана с него и направиха всичките тези бъркотии. Домъкнаха тук работници и преместиха всеки камък, поставиха и крещящи светлинни ефекти, не пожелаха да използват обикновени светлини. Ако сега преминеш през тези, които са в наличност, ще изгориш като насекомо на пламъка на свещ. В първоначалния си вид онези големите камъни бяха подредени в кръг, а по-малките сини...

Хей, момче, я виж какво имаме! Виждал ли си някога преди Същество?

В действителност Халид два пъти бе виждал. Но никога толкова близо. Първия път го беше забелязал в средата на града по време на един късен следобед.

То стоеше пред входа на катедралата и сякаш възнамеряваше да влезе в нея — беше гигантско пурпурно нещо с оранжеви петна и големи жълти очи. Но преди да го разгледа както трябва, Айша бе положила длан върху очите му и бързо го бе повела по улицата, в посока обратна на тази към катедралата, дърпайки го толкова силно, колкото можеше. Тогава той беше на около пет години и месеци след това сънува Съществото.

Вторият път се случи година по-късно, когато играеше на криеница с приятели около главния път. Тогава по него се зададе странно превозно средство, което вместо да се движи на колела плуваше във въздуха, а в него стояха две Същества, които разглеждаха децата, докато преминаваха край тях. Халид видя само върховете на главите им и големите им очи, с нещо извиващо се под тях, както и процепът на огромните им V-образни уста, подобни на жабешки. Той беше очарован и същевременно отвратен от тях, защото враговете на човешкия род изглеждаха доста особено и би трябвало да ги ненавижда и презира. Но не и да бъде очарован, а беше. Желаше да би имал възможността да ги разгледа по-добре.

Сега в зрителното му поле ясно се виждаха три от тях. Те бяха изникнали от нещо като врата в терена, в близост до древния монумент и бавно и небрежно се разхождаха всред големите камъни, без да обръщат каквото и да е внимание на високия мъж и ниското момче, застанали до колата си, паркирана от външната страна на огнената бариера. Приличаха на господари или господарки, излезли да инспектират имението си. Халид слисано наблюдаваше как се поклащаха на късите си мускулести крака, които поддържаха грамадните им цилиндрични тела и запазваха равновесието им, тъй като от тяхното олюляване му се струваше, че всеки момент могат да се сгромолясат с трясък.

Той бе смаян и от факта, че те са много красиви.

Беше го подозирал и при по-ранните си впечатления, но сега стоеше като гръмнат от тяхното великолепие.

Сияйните златнооранжеви петна изглеждаха като огнени на фона на бляскавата им като стъкло пурпурна кожа, а огромните им очи така ярки и пронизващи, в тях се прочиташе силата на духа им и могъществото на техните души. Техните втренчени погледи поглъщаха всекиго с потоци от светлина. Дори въздухът около Съществата споделяше тяхната красота, като излъчваше сиянието на течност с тюркоазен блясък.

— Ето тук са, момче, нашите господари или притежатели. Виждал ли си някога нещо толкова гадно и противно?

— Противно ли? — учуди се Халид. — Не мисля, че те са грозни — възрази уклончиво.

Ричи се намираше в добро настроение, почти през всички неделни екскурзии, и сега беше в такова. Но Халид познаваше добре мерките за наказание, в случай че му противоречеше. Така че той мълчаливо продължи да наблюдава Съществата, потопен в учудване и изпълнен със страхопочитание към тези гиганти, без повече да продума ни сричка, с която да изрази възхищението си от тяхната елегантност и величественост.

— Както са ти казвали, а и добре знаеш, преди да се родиш бях напуснал Солсбъри, за да се присъединя към армия, която възнамеряваше да воюва с тях — започна експанзивно Ричи. — Тогава нямах по-силно желание от това, да убивам Същества. Кълна се в Бога, момче, че винаги съм мразил тези тътреци се копелета, които пристигнаха по начина, по който го направиха и ни отнеха света толкова бързо, ако това ти харесва! Но разбрах много бързо нещо разумно, нека да ти го кажа. Чух, че плановете на тайната армия включват отхвърлянето на игото на Съществата и трябваше да се разсмея. Аз се РАЗСМЯХ! Защото съвсем правилно бях разбрал, че в тях няма надежда, по дяволите. Бях стигнал до тези изводи даже преди да ни заразят с Великата Епидемия, разбираш ли? Аз знаех, дяволски добре знаех какво правя. Те са могъщи като богове. Ако искаш да воюваш с банда от богове, трябва да си голям късметлия. И аз забравих за нелегалната история, което продължава и досега. Все още мразя тези копелета, набий си го в главата, без да извършваш грешки, но зная, че дори блянът за премахването им от власт е достатъчно глупав. Единственият начин е да се приспособиш към тях, това е всичко. Трябва само да запазиш вътрешния си мир и да ги оставиш да си

вървят по пътя, който са избрали. Защото нищо не е толкова глупаво, колкото собствената ти глупост.

Халид слушаше и това, което Ричи казваше придобиваше смисъл. Разбра нежеланието му да се бори против богове. Разбра също, как е възможно да мразиш някого и да живееш с него без да протестираш.

— Добре ли е, да ги оставим да ни гледат? — попита той. — Айша ми казваше, че понякога, когато те забележат, те протягат езиците си, които се намират в гърдите им и могат да те сграбчат с тях, а после да те вмъкнат в техните постройки и да извършат ужасяващо нещо с теб.

— Ако се е случило, щеше да бъде известно — изсмя се дрезгаво Ричи. — Но те не могат да докосват Ричи Бърк, момче, нито да докосват сина му, докато той стои до него. Гарантирам го, ти се намиращ в абсолютна безопасност.

Халид не го попита защо е така. Надяваше се, че е истина и това беше всичко.

След два дена, когато се връщаше от пазара с пакет агнешко месо, предназначено за вечеря, бе спрял на улицата от две момчета и едно момиче, които изглеждаха на неговата възраст, може би с една-две години по-стари, които той познаваше съвсем смътно. Те го обградиха в кръг и извън възможностите му да ги докопа започнаха да пеят пронизително с носов глас: „КОЛАБОРАЦИОНИСТ, КОЛАБОРАЦИОНИСТ, ТВОЯТ БАЩА Е КОЛАБОРАЦИОНИСТ“

— С каква дума го наричате?

— КОЛАБОРАЦИОНИСТ.

— Не е такъв.

— Такъв е, той е такъв! КОЛАБОРАЦИОНИСТ, КОЛАБОРАЦИОНИСТ, БАЩА ТИ Е КОЛАБОРАЦИОНИСТ!

Халид не знаеше какво означава думата „колаборационист“. И никой не бе изрекъл бащината му фамилия. Колкото и да ненавиждаше Ричи, не можеше да допусне това. Баща му го бе поучавал: „Защитавай се от насмешките, момче, и то през цялото време.“ Имаше предвид тези, които можеха да оскърбят пакистанския му произход, но Халид бе получил много малко от тях през живота си. Беше ли възможно някой англичанин да бъде колаборационист, след като е имал дете от

пакистанска жена? Изглежда беше. Тогава какво трябваше да понесат децата? Или някое от тях?

— КОЛАБОРАЦИОНИСТ, КОЛАБОРАЦИОНИСТ...

Халид пушна пакета и нападна най-близкото момче, което побягна. След това хвана момичето за ръцете, но никога не бе удрял момичета, затова я показа на другото момче, което през това време се въртеше пред пазара, в близост до стената на предната му сграда. Халид извърши внезапно нападение и го притисна до нея с една ръка, докато с другата му нанасяше яростни юмруци.

Двамата му придружвачи изглежда бяха несклонни да се присъединят към противника му. Но от безопасна дистанция продължаваха да пеят носово:

— „Кола-бора-цио-нист, баща ти е кола-бора-цио-нист!“

Нито те спираха да го дразнят, нито той да се бие. Но после почувства как една здрава ръка на възрастен го хвана за врата и скоро той се оказа притиснат до стената. Пред него се показва застрашително по размери тяло на огромен месест човек, който изглеждаше като черноработник.

— Какво мислиш, че правиш мръсен пакистански боклук? — изрева той. — Ще убиеш момчето!

— Той нарече баща ми колаборационист!

— Тогава вероятно е така. Хайде де, момче! Не може ли да бъде?

Мъжът блъсна Халид за последен път, изплю се и си отиде. Момчето начумерено се огледа за тримата си мъчители, но те вече бяха офейкали и то заедно с пакета с агнешкото.

През същата вечер, докато Айша импровизираше нещо за вечеря извън вчерашния ориз с кокоше месо, Халид я попита какво означава колаборационист. Тя се завъртя като ужилена, сякаш бе чула някой да проклина Аллах. Лицето ѝ пламна от ярост, каквато той никога досега не бе виждал и изрече гневно:

— Никога повече не употребявай такава дума в тази къща! Никога! Никога!

И това бе цялото обяснение, което даде. Халид трябваше да научи по свой собствен начин какво означава колаборационист и когато в последствие това стана, той разбра защо през онази неделя, когато стояха с баща му пред огнената завеса обграждаща Стоунхейдж и съществата се разхождаха между огромните камъни, Ричи изобщо не

беше уплашен. И също така защо трите деца му се подиграваха на улицата. „Единственият начин е да се приспособиш към тях, това е всичко“ — бе казал баща му. Да. Да. Да. Начин за приспособяване.

СЛЕД ДВАЙСЕТ ГОДИНИ

Това беше след периода, през който Ричи на няколко пъти би Айша, а после стана много по-лошо и той я изнасили. Тогава Халид окончателно реши, че ще убие някое Същество.

Няма да убие Ричи.

Ще убие Същество.

Това бе повратната точка в роднинската връзка с баща му в целия досегашен живот на Халид, както и на някои от гражданите на Солсбъри, Уилтшир и цяла Англия. Беше по времето, когато Ричи причиняваше болка на Айша. Непрекъснато я третираше лошо, впрочем той се отнасяше по същия начин и с всички останали. Беше се преместил в къщата ѝ и бе започнал да разполага с нея като негова собствена. Гледаше на Айша като на прислужница, която да изпълнява неговите заповеди и ако не оправдаваше очакванията му изпадаше в беда. Тя готвеше и чистеше къщата, а после, както Халид в последствие разбра, често я вкарваше в спалнята, за да задоволява прищевките му или тези на приятеля му Сид, или на двамата заедно. От устата на Айша никога не се откъсваше дума, с която да се оплаче, правеше това, което той пожелаеше. Не показваше и признаци на гняв или възмущение, тя беше обзета напълно от волята на Аллаха. За Халид, който все още не бе намерил убедителни доказателства за съществуването му, държанието ѝ не я оправдаваше. Но именно от нея бе научил да приема неприемливото. Така че той продължаваше да живее с ненавистта си към Ричи като факт от ежедневието, като фактът, че дъжда никога не вали нагоре.

Обаче Ричи бе стигнал много далеч.

Прибираше се в къщи с червено лице и явно пиян, вбесен от нещо и мърморещ на себе си. Посрещаше Айша с нарастващи ругатни, а Халид с ужилващ шамар. Действията му бяха безпричинни. Поиска да вечеря по-рано. След като се навечеря каза, че не е харесал това, което е поискал. После Айша кротко му обясняваше защо за същата

вечер е нямало месо. И Ричи крещеше, че е ТРЯБВАЛО да има, защото винаги трябва да присъствува в къщата на Ричи Бърк.

До този момент изглеждаше нормално за неговите обноски, но поведението му се влошаваше, ако бе имал лош ден. Даже изхвърляше от масата купата с подправено с къри овнешко ястие и сосът му се разпръскваше навсякъде из стаята.

Айша свеждаше поглед, за да огледа двайсетината петна, повили се върху прекрасното ѝ сари и кротко казваше:

— Ти ми изцапа дрехата.

Тогава Ричи стигаше до върха на беса си. Изригваше. Превръщаше се в Берсерк. Изливаше яда си с всевъзможни обиди, ако изобщо имаше такива.

Нахвърляше се върху нея, разтърсваше я, удряше ѝ плесници. Биеше я с юмруци, дори по лицето и в гърдите, сграбчваше сарито ѝ откъм диафрагмата и го разкъсваше на парцали, мачкаше ги и ги запращаше по нея. Трепереща от страх, Айша се дърпаше да се освободи и размазваше с ръка кръвта, която струеше от разцепената ѝ долна устна, докато с другата се опитваше да се предпазва.

Гневен и ужасен, Халид се вглеждаше в сцената, без да знае какво да направи.

— Цялата ще станеш на лекета, ще видиш! Ще ти дам едно мръсно леке! — крещеше Ричи.

Тогава я бе сграбчил за китката, бе смъкнал остатъците ѝ от дрехи и тя се бе оказала съвсем гола наред трапезарията. Халид бе покрил с длани лицето си. Собствената му скромна и уважавана баба, гола пред него. Как можеше да я погледне? И как можеше да понесе случилото се? В това време Ричи я бе повлякъл към спалнята и я вмъкна вътре, без да се погрижи да затвори вратата. Беше я хвърлил на леглото и паднал върху нея. След това бе започнал да грухти като свиня.

„Не трябваше да го позволя“ — мислеше си Халид.

Гърдите му се повдигаха от гняв, който се превърна в студена и хладнокръвна злоба. В баща му нямаше нищо човешко, той беше джин. Знаеше, че някои от джиновете бяха безобидни, а други съвсем дяволски. Изглежда Ричи принадлежеше към дяволския вид, беше демон.

Неговият баща. Един дяволски джин.

Но какво можеше да му направи? Какво? Какво? Какво?

Халид без позволение бе влязъл в спалнята, независимо от риска на който се подлагаше. Видя как Ричи със смъкнати панталони и вдигната нагоре риза се е плъоснал между краката на Айша, а задникът му сякаш я помпаше. Баба му надзърна през рамото на баща му и го забеляза, така както бе замръзнал до прага на вратата, после с няколко жеста на ръката си му посочи да се маха от стаята и да не гледа, нито да се намесва.

Той избяга от дома си и се скри всред отломъците в задния двор, които се състояха от гърнета с похлупаци, счупени кани и собствената му колекция от празни бутилки от уиски. Когато час по-късно се върна в къщи, Ричи се намираше в собствената си стая и отмъстително дрънкаше по струните на китарата като ѝ пригласяше с някаква провлачена мелодия, излизаща от пиянския му глас. Айша отново беше облечена, стоеше в трапезарията и тихо хлипаше, докато почистваше масата. Когато Халид влезе, тя нито каза нещо, нито го погледна. На долната ѝ устна бе залепен лейкопласт. Бузите ѝ изглеждаха подпухнали и ожулени, а около нея се бе издигнала стена. Тя я бе затворила херметично, беше я изолирала от света и дори от него.

— Ще го убия — беше ѝ казал той със спокоен тон.

— Не. Това е нещо, което не трябва да правиш — бе отвърнала Айша с дълбок и далечен глас, който сякаш излизаше от дълбини на море.

Тогава тя му поднесе да яде малко „чапати“ с остатък от вчерашния ориз и след като се нахрани го отпрати в стаята му. Халид с часове остана буден, вслушвайки се в звуците в къщата — в безкрайното провлечено пиянско пеене на Ричи и в простото хлипане на Айша. На сутринта никой не казваше нищо за каквото и да е.

Халид разбираше, че за него бе невъзможно да убие собствения си баща, колкото и да го мразеше. Но Ричи трябваше да бъде наказан за това, което беше направил. И за да го направи, Халид възнамеряваше да убие някое Същество.

Съществата бяха друго нещо, с тях можеше да се играе честно.

И сега в своите по-добри дни, Ричи го вземаше със себе си, когато караше колата си из околностите за да извършва своите колаборационистки задачи. Събираше нужната за Съществата информация и им я предаваше посредством някакъв процес, който

Халид не бе в състояние даже да започне да разбира, а по това време, при различни обстоятелства, той вече ги бе виждал много пъти и бе свикнал с тяхното присъствие.

Не се страхуваше от тях. Очевидно за повечето хора Съществата бяха отвратителни, странни и ужасни чудовища, дори дяволи, но за Халид си оставаха създания с огромна красота. Красиви по начин, по който Бог може да бъде красив. Изобщо как някой да се плаши от Такава красота? Как можеше да се стряска от Господа?

Те никога не показваха, че изобщо са го забелязали. Ричи можеше да се изкачи до едно от тях и да застане пред него и между тях като че ли се извършваше някаква сделка или по-скоро той нещо докладваше. Докато това ставаше, Халид стоеше настрана и гледаше Съществото, възхитен от красотата му. Тъй като баща му никога не му даваше обяснения за тези срещи, той от своя страна избягваше да го разпитва.

От времето, когато за първи път видя едно от тях, Съществата изглеждаха все по-прекрасни. Те бяха прелестни извън всяко мнение. Струваше му се, че Ричи ги чувства по същия начин, че е омагьосан от тях и би бил доволен да падне пред тях и да удари чело в земята.

И така...

„Ще убия едно от тях“ — мислеше си Халид. „Защото те са толкова красиви. Защото баща ми, който работи за тях сигурно ги обича, колкото обича себе си, а аз ще убия нещо обичано от него. Той казваше, че ги мрази, но не мисля да е така. Предполагам, че ги обича и затова работи за тях. Или ги обича и мрази едновременно. Но виждам, че когато поглежда нагоре към тях, очите му светват. Така че аз ще убия едно от тях. Да, ще го направя. Защото убивайки го, ще убия част от него. А може би моето действие ще придобие и друга стойност.“

СЛЕД ДВАЙСЕТ И ДВЕ ГОДИНИ

— Ще погледнеш ли това дяволско нещо, Кен? — попита Ричи Бърк. — Не е ли най-фантастичното лайно, което някой някога би си представил?

Те се намираха в главната зала или това, което бе останало от стария, предал богу дух ресторант. Беше ранен следобед. Айша се бе запиляла нанякъде и Халид нямаше представа къде. Баща му държеше нещо, което изглеждаше като винтовка или ловджийска пушка с обтекаема форма, но не бе нито едното, нито другото, а никога досега виждано нещо. Изглеждаше като дълга тънка тръба от синкавосив метал с широка муцуна, която проблясваше насочено към подобие на артилерийски окоп, направен по средата на помещението, над който се намираше бъчва, а по непознатото изделие се забелязваше компютъризиран спусък. Бе нещо, изработено от домашен изобретател, който сигурно бе горд и доволен от постижението си.

— Нима искаше да кажеш, че е оръжие? — попита Халид.

— Оръжие ли? Оръжие? Какво по дяволите си мислиш, момче? Това е проклет убиец на Същества! Конфискувах го днес от гнездото на конспираторите над пътя за Уорминстър. Цялата произведена партида от него беше заключена и мога да си благодаря, че взех тази мостра „А“, за да ми служи за собствено опазване. Огледай я добре, момче. Виждал ли си нещо толкова дяволско?

Халид осъзна, че Ричи има намерение да му позволи да го пипне. Той пое оръжието с огромно внимание и го остави да полегне върху отворените му длани. В прицела бъчвата изглеждаше студена и неясна и то в повече, отколкото се очакваше да бъде.

— Тогава как действа това? — попита.

— Подхвани го. Гледай напред. Знаеш как работи. Като един прицел в артилерийски окоп.

Халид положи оръжието на рамото си, по направление към средата на помещението. После се прицели в огневата точка и се взря в бъчвата.

— В границите на тънкото кръстче в най-подробни детайли се виждаха няколко инча от окопа. Силно увеличение и чудесна оптика. Само докосни дясното копче и цялата тази страна от къщата ще експлодира, не е ли така?

Халид протегна ръка към него.

— Това е предпазител — каза Ричи. — Трябва ти малкото червено бутонче до него, там, онова. Трябва да мислиш за да не попаднеш на него случайно. Това тук момче не действа по-слабо от мощен гранатомет. Оптическа машина за бомби. Няма да го повярваш, защото оръжието изглежда толкова крехко, но то изхвърля изящни малки снаряди, притежаващи невъобразима мощ и причинява забележителни щети. Зная, защото съм го изпробвал. Удивително е да видиш какво може да направи.

— Заредено ли е?

— Да. Хващам се на бас с малкият ти кафяв задник, че е така. Заредено и готово за стрелба. Абсолютно дяволска машина за убиване на Същества, продукт на месеци работа на разбойници с чудесни механични умения. Толкова глупаво, въпреки тяхното майсторство... Дай ми това нещо, момче, преди да си стрелял някак.

Халид му го подаде.

— Защо да е глупаво? — попита. — Оръжието изглежда добре изработено.

— Казах, че са били умели. Дяволското миниатюрно оръдие представлява триумф на миниатюризацията, но какво ги е накарало да мислят, че с него е възможно да се убият всички Същества? Нима са си въобразили, че някой някога ще се опита? Не могат да го направят, Кен. Никой не го е направил и никога няма да стане.

Неспособен да свали очи от оръжието, Халид каза внимателно:

— И защо е така?

— Защото те са гадно неубиваеми!

— Дори и с нещо като това ли? С почти невероятна сила, както ми обясни, причиняващо изключително количество щети?

— То може дяволски добре да пръсне някое Същество на парченца, но ако можеш да го улучиш. Номера е в успешното поразяване на целта от снаряда, момче! Което никога няма да стане. Дори и да ги вземеш на прицел, те винаги четат в собствения ти мозък, това правят. Знаят точно какво възнамеряваш, защото гледат в

мозъците ни по начина, по който ние четем книги. В състояние са да измъкнат оттам всички недружелюбни мисли, отнасящи се за тях. И след това — бам, получаваш гаден удар от техните мозъци и вече си пиф-паф-пуф. Аз поне съм чувал за четири такива случая. Опит за убийство на Същество. Да се опиташ да му изстреляш снарядче, когато минава край теб. После в крайпътната канавка намиращ остатъци от тела и боклуци — Ричи отпусна ръце и смъкна оръжието, намирайки последната констатация за очарователна. — Това малко оръдие има ненужно голям обхват и страшен мерник и може да стреля на огромни разстояния. Обзалагам се с теб, че все още работи. Но техните телепатични възможности се разпростират в радиус от триста ярда или да кажем петстотин, а може би и хиляда, кой ли знае точно? Гадното добро оръжие би имало успех само извън този кръг. И само ако по някакъв начин опита сполучи.

— Ще стане ли лошо, ако някое Същество бъде убито? — попита Халид.

— Лошо ли? Лошо? — Изкикоти се Ричи. — Това ще е дяволска катастрофа. Ти знаеш ли какво представляват те, какво правят и дали някой някога им е навредил? Не. И как по дяволите да знаеш? Това се случи някъде около времето на твоето раждане. Няколко впедерасени американски идиоти осъществиха от космоса лазерна атака срещу един от строежите на Съществата. Може да са убили няколко от тях, а може и да не са, но Съществата си го върнаха, като ни изпратиха Епидемията и изтриха от лицето на Земята всеки втори човек. Тук в Солсбъри ни избиваха като мухи. Вземи например мен — мислех, че ще умра. Добре, че бе проклетата надежда, толкова зле се чувствах. Надигах се с болка от леглото и едва се влачех. Но ние не може отново да се подложим на риска от нова зараза, нали? Или на друг вид отвратително наказание, което те са избрали да причинят. Защото сигурно ще нанесат някое. В такъв случай в едно нещо съм сигурен, момче. За в бъдеще нашите господари няма да вземат и фъшкия от нас, дори и една самотна молекула от нея.

Той пресече залата и отключи вратата на шкафа, в който Хан, по времето на „Могоул Палас“ държеше оскъдния си запас от вина — в тази отдавна отминала ера, когато постройката представляваше ресторант. Ричи вмъкна оръжието в него и каза:

— Това нещо ще прекара нощта тук. Когато Айша се върне, няма да ѝ даваш никакви обяснения за него. Тази вечер очаквам да дойде Арч, на него също няма да даваш никакви обяснения. И за двамата, това ще бъде върховна тайна, слушаш ли какво ти казвам? Показах ти го, защото те обичам, момче и защото искам да знаеш, че през днешния ден баща ти е спасил света от ужасно нещастие и не искам да те нарежа на тънки парчета, а ще го направя, ако чуя нещо за него с ушите си от което и да е човешко същество. Или от нечовешко, което е същото. Ясно ли е момче? Ясно ли е?

— Няма да кажа нито дума — обеща Халид.

И не каза нищо, но доста мисли над всичко.

През цялата вечер Арч и Ричи методично се занимаваха с унищожаването на бутилка рядко срещано уиски от времето преди Завоюването, спасено от посегателствата на някоя банда в складовете в Саутхемптън, а Халид в това време си мислеше за тайната, скрита в шкафа, способна да отнесе главата на някое Същество, стига само да успееш да се прицелиш и стреляш извън огневия радиус, в който могат да отгатнат смъртоносните ти намерения.

Имаше ли начин да го постигне? Халид все още не го бе изнамерил.

А бе възможно обсега на действие на оръжието да е по-голям от обхвата на Съществата. А може би не. Дали това бе цената на риска? Може би да, а може би не.

След като Халид и Айша измиха чиниите, останали от вечерята, тя дойде в стаята му. През тези дни бе говорила малко, свита в себе си и изглеждаше изпаднала като в сомнамбулно състояние. След онази дивашка вечер Ричи не ѝ беше посегнал отново, но Халид разбираше, че болката от нейното унижение все още не е намерила убежище и тя никога нямаше да се възстанови напълно, а това се отнасяше и за него.

Той се помота из хола, вслушвайки се в звуците, които се разнасяха от стаята на баща му, докато накрая се убеди, че Ричи и Арч са се справили с бутилката и са изпаднали в обичайното си състояние на полусъзнание. Прилепи ухо до вратата. Тишина. Може би едно или две слаби похърквания.

Той се насили да изчака още десетина минути. Оттатък продължаваше да е тихо. Отвори деликатно вратата и я остави открената на няколко инча. После внимателно надникна.

Ричи се бе свлякъл, с глава отпусната върху масата, ръката му все още стискаше чаша с остатък от уиски, а китарата му стоеше заклещена между гърдите и коленете. С увисналата настрани глава и затворени очи, срещу него на пода лежеше Арч, а крайниците му се бяха разпрострели на всевъзможни страни. И двамата хъркаха. Хъркаха, хъркаха и хъркаха.

Добре. НЕКА ДА СПЯТ ГРЪМОГЛАСНО.

Халид извади от шкафа пушката убиец на Същества и поглади цевта ѝ. Оръжието изглеждаше елегантно, с възхитителен дизайн. Конфигурацията и цвета му издаваха, че е създадено с поглед върху изкуството, споделен от него. Може би се дължеше на някакъв скитнически ген, съхранен по чудотворен начин в същността му, след като векове е прекарал в спящо състояние, включващ точното око на скулптор от Гандгаран, архитект от Раджа Пут или миниатюрист от Гуджерати, придобил известност след като е преминал през много поколения селяни. Напоследък той бе започнал да прави малки скици и да изразява фигурки от дърво. После ги криеше, за да не може Ричи да ги намери. Ако той го хванеше с глупавите му занимания, сигурно щеше да се раздразни. За него спортът, пиенето и карането на кола в околностите бяха единствените достойни занимания на един мъж.

В един от добрите си дни през миналата година Ричи му бе дал колело — изненадващ подарък, тъй като велосипедите по това време се срещаха рядко, не бяха особено достъпни и почти не се произвеждаха в Англия. Как го беше намерил, от кого и с каква бруталност? Момчето не желаше да мисли за това. Обичаше колелото си, то олицетворяваше неговата свобода. Това бяха неговите крила. Халид излезе навън и завърза оръжието за кошчето на велосипеда.

Беше изчакал възможността за този момент през последните три години.

Той знаеше, че понастоящем Съществата почти всяка вечер пътуват с колите си на въздушна възглавница по пътя между Солсбъри и Стоунхейдж, който сега бе станал главен център на тяхната дейност, а сноването им из околността непрекъснато се увеличаваше. Едва ли щеше да има друга възможност да използва оръжието, което баща му беше донесъл в къщи — това бе цената на шанса.

На около половината разстояние до Стоунхейдж, на няколко стотин ярда от пътя, имаше горичка, от която се откриваше добър

изглед към равнинната местност. Халид не си правеше илюзия, че скрит сред шубраците ще избегне мозъчното претърсване на Съществата. Дори и да стоеше в сянката на някое разлистено дърво, ако те го откриеха, нямаше да има никаква разлика. Но в тази ясна лунна нощ, това беше мястото за изчакване, където щеше да остане сам и незабелязан.

Той осъществи намерението си. Бухане на бухал. Шумоленето на листа от лекия вятър и драскането на някакво малко животинче из храсталаците.

Беше абсолютно спокоен.

В живота му Айша бе поднесла достатъчно уроци в науката за спокойствието. От най-ранните си дни бе наблюдавал начина на нейното приемане на бедността и мизерията, на глада, на срама, на загубите и свързаната с тях болка. Беше свидетел на досадното натрапване в дома ѝ от страна на Ричи Бърк и на живота ѝ, изпълнен с философска безпристрастност и стоическо спокойствие. За нея всичко ставаше по волята на Аллах и не подлежеше на въпроси. За Халид той беше по-малко реален, отколкото за Айша, но това не му попречи да придобие от нея част от безкрайната ѝ търпеливост и спокойствие, дори и да не притежаваше нейната вяра в Бога. Може би някога по-късно, щеше да я придобие. В каквато ѝ да е степен, той бе научил от нея, че податливостта на страданията и мъките е безполезна и само вътрешният мир е ключа към понасянето им, така че всичко трябва да се извършва спокойно и без емоции, защото алтернативата е живот в хаос и измъчване. И бе съумял ден след ден да живее спокойно с баща, от когото се отвърщаваше.

Той изобщо не изпитваше отвращение към съществата, беше далече от него. Никога не бе познавал свят без тяхното съществуване — свят, който бе изчезнал внезапно, а в него човешките същества са били господари на своите съдби. За него Съществата бяха толкова естествено нещо в живота, колкото и бухането на бухала, кацнал на клоните на дървото над него или сноването на катерички и зайци. Да ги съзреш беше нещо много красиво, като самият бухал, луната или огромния кестен, под който се криеше.

Часовете минаваха и той продължаваше да чака, но в спокойствието му се промъкна мисълта, че тази нощ може и да няма късмет, и е по-добре да се върне в дома и леглото си, преди Ричи да се

е събудил и установил липсата на оръжието. Не можеше да рискува повече от един или два часа оставане навън.

След това забеляза тюркоазена светлина, която се движеше по шосето и разбра, че по него се приближава по посока към Солсбъри едно от превозните средства на Съществата. Няколко мига по-късно, то спря хода си и в него се различиха две Същества, които спокойно стояха изправени едно до друго.

Халид ги гледаше с учудване и благоволение. И още веднъж бе очарован от тяхната елегантност и блестящо великолепие.

„КОЛКО СА КРАСИВИ! ДА, КОЛКО СА!“ — помисли си.

Любопитното им превозно средство премина край него сякаш пътуваше по река от светлина, а съществото откъм неговата страна му изглеждаше като жена на джина: създание на Аллах направено от бездимен огън, което по никакъв начин нямаше да застане пред него, за да бъде съдено, както може да бъде съден човек.

Колко е красива, колко е красива!

„ОБИЧАМ ТЕ!“

Вероятно обичаше женското Същество заради неговата кристална красота. Дали бе жена на джина до нея? Не, беше нещо повече: беше ангел. Бе същество от чиста светлина — от чист студен огън, който не отделя пушек. Халид се изгуби в обожанието на неговото ангелско съвършенство.

С голяма любов, почит и обожание, той повдигна оръжието, опря го на рамо и спокойно го взе на прицел чрез оптиката. През намалената от нея дистанция, то се оказа отлично прободено от тънкото кръстче. Халид хладнокръвно освободи предпазителя, така, както му бе показал Ричи и още по-хладнокръвно докосна бутона за стрелба.

Докато го докосваше, душата му все още бе изпълнена с любов към красивото създание, но той спокойно, съвсем спокойно докосна бутона. Дочу се свистящ звук и прикладът на оръжието с учудваща сила го ритна в рамото, след което се чу глухото тупване на тялото му в дънера на дървото зад него и това едва не му изкара въздуха, а само секунда по-късно лявата част на създанието експлодира, пръскайки фонтани от пламъци, които се пръснаха в огнени фрагменти. Във въздуха се разпръсваше като мъгла сивочервената извънземна кръв. Поразеното Същество се олюля и падна назад в кабината, като се изгуби от погледа му.

В този момент Съществото, което пътуваше откъм по-далечната страна, получи ужасни конвулсии и Халид се зачуди дали също не е успял да го убие с единствения си изстрел. То се заклати напред-назад, после започна да се бие в рамката на купето с такава сила, че на Халид му се стори, че чува тъпите удари. Цилиндричното му тяло се гърчеше и тресеше, дори промени цвета си — за броени мигове пурпурния оттенък стана почти черен, а оранжевите петна — огнено червени. Въпреки голямото разстояние, на Халид му се стори, че подобното му на кожа покритие на тялото се нагърчва и свива от внезапна болка.

„Сигурно чувствам болката от общата им смърт“ — осъзна той. Наблюдавайки Съществото, което изпитвайки ужасна болка се мятеше слепешката из кабината, душата му състрадателно се изпълваше със съжаление и любов към това създание. Бе немислимо отново да открие огън. Никога не бе имал намерение да убие повече от едно Същество, знаеше, че не е в състояние да стреля по поразеният оживял другар на първото, бе все едно да стреля по Айша.

През това време превозното средство тихо се движеше напред, сякаш нищо не се бе случило, но в даден момент излезе извън завоя на пътя и се изгуби от погледа на Халид, отправяйки се към Стоунхейдж.

Той постоя още малко, вперил поглед в мястото, където бе направил фаталния изстрел. Сега на него нямаше нищо, никакъв знак, че нещо се е случило. СЛУЧИЛО ли се беше? Мозъкът му беше празен. Той се опитваше да поддържа това състояние, тъй като знаеше, че ако за части от секундата изгуби контрол над него, сигурно ще умре.

Отново завърза оръжието за кошчето на велосипеда, после бавно натискайки педалите се насочи към дома си. Беше късно след полунощ, по шосето нямаше никой. Пред къщата нищо не се бе променило, колата на Арч стоеше паркирана пред входа, лампите над вратата светеха. Вътре, Ричи и Арч хъркаха в спалнята.

„Чак сега сигурност в къщи“ — най-сетне си позволи Халид да помисли тържествуващо — мисъл, която трепкаше в съзнанието му в продължение на повече от час.

„ХАЙДЕ, РИЧИ! ХАЙДЕ, КОПЕЛЕ!“

Той върна оръжието в шкафа, после се оказа в леглото си и моментално заспа дълбоко — това състояние не го остави, докато първите птички не го събудиха с пукването на зората.

На следващия ден Солсбъри бе потресен от страхотната бъркотия, причинена от превозните средства на Съществата, разпръснати навсякъде и от балоноподобните извънземни, наричани призраци, които се придвижваха от къща на къща. Халид бе единственият, който можеше да предложи ключ към загатката на убийствата през изминалата нощ.

— Знаеш ли, мисля че може и да е бил моя баща — каза той небрежно на някакво момче, което бе срещнал до пазара и се наричаше Томас — беше се запознал с него случайно по пътя. — Вчера той се върна с нещо като голяма пушка. Каза ми, че е предназначена за убийства на Същества, след това я скри в шкафа на предната стая.

Томас не вярваше, че бащата на Халид е способен на такъв гигантски героизъм, какъвто бе убийството на Същество. Не, не и не. Халид гореше от нетърпение да произнесе поразителната истина. Говореше, че винаги е знаел кой е искал да ги убие през тези дни и кой е бил.

БИЛ ЛИ Е ТОЙ?

ТОВА Е БИЛА ВЕЛИКАТА МУ МЕЧТА. ДОБРЕ, ТОГАВА...

Да, Халид продължи нататък, същото направи и Томас. Халид бе загрижен, че през тази сутрин се е отдалечил от дома си. Последната личност, която желаше да види бе Ричи. Но той бе избавен от тази възможност. През този следобед Томас очевидно бе разпространил изказаното от Халид Бърк самохвалство и хвалбата му се бе плъзнала по улиците на града с голяма ефективност, защото той живееше с нея, а безпристрастието на Съществата стигна до дома на Халид и измъкна оттам Ричи Бърк.

— Какво ще стане с баба ми? — питаше момчето. — И тя ли ще бъде арестувана?

— Не, това се отнася само за него — отвърнаха околните. — Били Кавендши е видял как са го взели. През цялото време е викал и скимтял, като човек, на който са му окачили въжето за бесене.

Халид никога не видя баща си отново. По време на всеобщите репресии, последвали убийството, цялото население на Солсбъри и на петте близки града бе събрано като говеда в обграден със стени лагер, близо до Портсмут. През следващите няколко дни голямо количество от депортираните бе екзекутирано по предварителна селекция, която изглежда бе извършена случайно, защото в избора на всеки осъден на

смърт липсваше определен мотив. В началото на следващата седмица оцелелите бяха изпратени в Портсмут и после отправени в далечни и усамотени места по света.

Халид не беше между екзекутираните. Той само бе изпратен много надалече.

Не чувстваше вина, че е оцелял от смъртоносната лотария, а тези около него бяха силно впечатлени от извършения от него акт на убийство. Още от детството си бе обучен да изпитва малко чувства, дори когато се прицелваше с пушката в красивите и величествени Господари на Земята. Освен това беше ли негова работа, че някои от тези хора са умрели, а той е останал жив? Айша би казала, че това е станало по волята на Аллаха и всеки умира — един по-рано, друг по-късно. Халид знаеше, че съществата винаги правят каквото им хареса и нейните мотиви щяха да изглеждат глупави.

Айша не беше на разположение, за да дискутира с нея тази материя. Той се раздели с нея преди да стигнат до Портсмут и знаеше, че никога повече няма да се видят. От този ден нататък пътя му в живота щеше да бъде само негов собствен.

Тогава още не бе навършил тринайсет години. През следващите често се оглеждаше назад във времето, през което беше убил Съществото и когато се бе отървал от Ричи Бърк, когото толкова ненавиждаше. Когато отново се връщаше към случилото се в околностите на пътя към Стоунхейдж, не изпитваше никаква омраза към Съществата, нито към това, което се бе оказало в кръстчето на прицела в мерника на оръжието. Мислеше само за чудесните цветове на звездните създания, стоящи в плуващата над терена машина и за отминалият момент на такава красота в нощта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.